

ХРИСТО ПОЩАКОВ

ОБСАДАТА

chitanka.info

В пещерата беше приятно топло. През отворите в задната ѝ част струеше мека светлина, съживяваща топлите тонове на стените и замираше в полумрака на страничните кухини. Отвън, откъм основата на отвесния скат, долитаха привични шумове и миризми, но те не унищожаваха боязливите привидения на страха, които все по-често се мяркаха около забарикадирания с тежки предмети вход.

Мел се приближи към един от отворите, вгледа се в острите израстъци, стърчащи по краищата му и се замисли. Вече трети ден белите кожи се мъчеха да се вмъкнат при него, ставаше все по-опасно. Несъмнено щяха да го убият, за да заграбят вълшебния зелен прах, скрит в тайна цепнатина на пода.

Той пазеше и изчакваше. Измененото усещане за време бавно запълзя по гънките на мозъка му, стигна до центъра за жажда и го принуди да се запъти към страничната кухина, където в малката ниша се събираще животворна течност. Там се намираше и студената синя дупка, съхранила остатъците от храната му.

Мел се напи, обърса с ръка брадата си, седна на пода и продължи да разсъждава. Белите кожи бяха хитри, но не по-хитри от него. Трудно щяха да го излъжат — лъскавата тояга издаваше силен шум и ги плашише. Когато я чуха за първи път — избягаха. След това се завърнаха и веднага стана ясно: продължаваха да кроят планове как да си разчистят сметките с него.

Имаше още време, достатъчно, безкрайно много време — забавено, деформирано, собствено и чудесно! Той пропълзя до цепнатината, извади кесията с вълшебен зелен прах, пъхна носа си в нея и смръкна с блаженство. Във въздуха заиграха розови точки, после приятни гласове му прошепнаха: „Не се предавай, не си поглупав от тях!“.

Защо ли го убеждаваха в нещо, което отдавна беше решил да направи? Нека мърморят добрите духове, нали за това ги бива — да дават съвети?

Мел се отпусна и в тялото му заигра весела кръв. Усети прилив на бодрост, светът стана негов... Дори ако поискаше, щеше да го повдигне с косматите си ръце! Всичко изглеждаше толкова хубаво, толкова приятно...

Часовете минаваха, а белите кожи мълчаха. Острият пристъп на глад наруши блаженството му и го довлече до студената синя дупка.

Бръкна във вътрешността й, след това инстинктивно задъвка изваденото. Гласовете бяха замъкнали, непостоянството им го бе оставило насаме със себе си. Мисълта за упорството на белите кожи отново го правеше нервен и нарушаваше чувството за комфорт. Може би те искаха да заграбят не само вълшебния зелен прах, но и пещерата му? Нямат ли си свои, дявол да ги вземе! Изводът беше единствен: белите кожи са лоши същества и не трябва да им отстъпва!

Сетивата му внезапно се изостриха от появата на остьр, едновременно равномерен шум. Ръката му се плъзна по гладкия корем на лъскавата тояга и в пещерата прокънтяха гърмежи. Мел продължи да натиска хладния издатък, докато тя замъкна. Погледна я уплашено и веднага разбра: проклетниците отвън я бяха омагьосали. В замътения му разсъдък се прокраднаха ненавист и беспокойство, с какво щеше да ги плаши за в бъдеще?

Шумът се засили. От пода надникна главата на бяло змийче, което разсърдено се въртеше. Опита се да го смачка, но то се впи в тока на обувката му, изяде част от него и едва след това се прибра. Отстрани се подаде главата на друго, той се отнесе с него по същия начин и скоро от двете дупки се разнесе недоволно свистене. Радостта от дребната победа над появилите се гадинки премина в странно опиянение, което зовеше към сън. Мел се отпусна и бързо премина в прегръдките му.

— Нещастният идиот — промърмори Пит, докато прибираше бормашините в пластмасовите им сандъчета. — Толкова работа ни създаде!

— Този е двайсет и петият за последния месец — отбеляза Джейсън. — Ако не ги измъкнеш от бърлогата им, накрая умират от глад. Защо ли ги спасяваме? И без това завинаги остават ненормални, с дегенерирана примитивна психика. Болниците са претъпкани с тях, вече няма къде да ги настаняват!

— Новият наркотик е лошо нещо, ненапразно го наричат „зелената чума“. Ако знаех кой го е синтезирал, бих му одрал кожата на живо!

Пит изплю дъвката с отвращение и се покатери на стълбичката. Издърпа тънките шлангове от отворите, пробити в тавана на помещението и ги подаде на Джейсън. Той ги намота, после с

привично движение ги надяна върху бутилките с упоителен газ, поставени в количката.

— Останалото не е наша работа — добави Пит, докато я прибутваха към асансьора. — Само не разбирам защо тези нещастници изпитват панически ужас от санитари в бели престилики?

Джейсън не отговори. Натисна бутона към партера и оправи косата си пред огледалото в кабината. През асансьорната шахта долетяха тежки удари — разбиваха входната врата на бившия адвокат Мелвин Редфорд — поне така бе написано в заповедта за провеждане на операцията.

* * *

Новата пещера не му се понрави. Беше претъпкана с индивиди от неговото племе, а той обичаше самотата и спокойствието. Съседните пещери се намираха в още по-плачевно положение и не беше трудно да се досети защо белите кожи се напъвха да завземат неговата — сигурно искаха да живеят по-нашироко. Престоят му тук го бе убедил, че няма да го убият, дори беше започнал да изпитва уважение към силата им. Предлаганите условия на живот не се нравеха на никого, но ако някой се разбунтуваше, мигновено го обуздаваха.

Постепенно Мел се добра до простата истина: подчиняваш ли се на белите кожи, изпълняваш ли нареджданията им, нямаш проблеми. Какво да се прави, като са по-силни? Изглежда злите духове така са ги създали. И освен това в новата пещера не всичко беше лошо. Хранеха го добре, гнездото му беше чисто и удобно и ако брадатият самец в съседство изчезнеше, почти всичко щеше да бъде наред.

Мел вече го мразеше. Мразеше го повече, отколкото мразеше белите кожи, преди да го победят. Толкова много го мразеше, че дори нямаше с какво да сравни омразата си. Мразеше го откакто в предпоследното гнездо настаниха красива самка, защото в съседните пещери нямало повече място, и щеше да го мрази докато...

Беше я харесал още с влизането ѝ и оттогава непрекъснато се стараеше да ѝ направи впечатление. Скимтеше нежно и често се удряше по гърдите, ала брадатият самец го гледаше злобно и правеше същото, после с яростно ръмжене оголоваше зъби. Не подозираше, че

Мел е хитър и може да изчака удобния момент. А Мел добре знаеше: от стъкленото око над главите им винаги наблюдава някоя бяла кожа и ако избухне свада, вика останалите. Мел е хитър, Мел е много хитър, защо трябва да си създава неприятности? Понякога светлината в пещерата изчезва. Не се случва често, ала тогава става много тъмно. И важното е да изчакаш, да си нащрек, да не пропуснеш такъв момент. Тогава можеш незабелязано да пропълзиш до врага си и да му прегризеш гърлото.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на **Моята библиотека** и нейните всеотдайни помощници.

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.